

Диана Енчева

Не спирай!

Облада ме със...думи,
вдън душата проникна!

Неусетно се влюбих
и в мен огънят бликна.
С думи нежни докосна
онемелите устни,
сред порой от въпроси
се роди топло чувство.
От незначайна посока
с думи ръсна ефира
и съм цялата мокра,
че те моля „Не спирай!“
И без страх, и без сваян
говори ми без фрази,
и от лудост пиан,
се предай на екстаза,
и пулсирай, пулсирай
във безброй редове.
Аз крещя да не спиращ
„Още не! Още не!“
А от страстните думи
да ме пазиш, недей.
Не ми казвай „Безумно е,
две души да се слоят!“
И какво, че в ефира
ний души сме безплътни
пак те моля „Не спирай!“
пак те моля „Не млъквай!“
Ако думите писани
са със чисто значение
щом са искрени, истинни,
моят дух ще зачене
и душата ми бремна
пак любов ще роди,
и какво, че сме временни
и аз, пък и ти,
ще оставим за други
две поеми – Любов...

Обладай ме със думи,

моят дух е готов!

КРАЙ

© Диана Енчева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6714>]